

DOM IN SVET.

Zabavi in pouku.

Izhaja po jedenkrat na mesec.

Štev. 12.

V Ljubljani, 20. decembra 1888.

Leto I.

TRIGLAV.

O štiridesetletnici vladanja Nj. Veličanstva.

V prostore sinjega neba,
V domovja solčnega višavo
Ponosno dvigaš sivo glavo,
Triglav, slovenskih kralj zemljâ!
Čemu pač vspenjaš nad gorovjem,
Nad bornim, ljubljenim domovjem
Vrhove tri, oj krone tri?
Po čem srcé ti hrepeni?

Na nebu širnem solnce sije
In žarke siplje na zemljó,
Ob žarkih bujno cvetje klije,
In gorke v srcih želje vró.
In ti, Triglav, v neba višavo
Kipiš s častito sivo glavo.
Ko v dolu še ležé temine,
Se tebi solnce že smehlja,
In ko zapušča že doline,
S teboj ljubó še pokramlja.

Vladar mogočni, dobri car,
Slovenske zemlje gospodar!
Krasé i Tebe krone tri,
Ko démant vsaka se blišči:
Modrost, pravičnost in dobrota,
Očetov slavnih slavna dota.
Narodom srečo le deleč,
Ter blagoslova jim proseč
I Ti željé pošiljaš vnete
V nebó za množice neštete.

In glej, nebó Te čuje, car,
Države širne gospodar:
Kjer Tvoja se zastava vije,
Vesele tam so domačije. —
O sijaj vedno Nanj gorkó,
Prisego našo čuj, nebo:
Kot Triglav nikdar ne omahne,
Slovincu vdanost ne usahne.

B. P.